

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 80 (2015), Duminica a 18-a după Rusalii
(Pescuirea minunată)

Evanghelia: Luca 5, 1-11*

În vremea aceea pe când Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret, a văzut două luntre stând lângă țărm; iar pescarii, coborâți din ele, își spălau mrejele. Și urcându-Se într'una din luntre, care era a lui Simon, l-a rugat s'o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în luntre, din ea învăța mulțimile.

Iar când a încetat să vorbească i-a zis lui Simon: „Du-o la adânc și aruncați-vă mrejele să pescuiți“. Și Simon l-a răspuns: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic; dar după vorba Ta voi arunca mrejele“. Și făcând aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și le-au făcut semn fărtașilor lor din cealaltă luntre să vină să le ajute. Și ei au venit; și au umplut amândouă luntrile, că mai se afundau.

Și văzând Simon Petru, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: „Ieși de la mine Doamne, că sunt om păcătos...“. Că spaimă îl cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, de pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacob și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau fărtașii lui Simon. Și a zis Iisus către Simon: „Nu te teme; de acum înainte vei pescui oameni“. Și trăgând ei luntrile la țărm și lăsând totul, l-au urmat Lui.

Chemarea lui Dumnezeu și răspunsul oamenilor

Pr. Constantin Coman

Întâlnirea lui Dumnezeu se trăiește în momentul în care omul simte că se întâmplă lângă el ceva care depășește limitele umane și limitele lumii create. Tocmai aceasta i se întâmplă lui Petru. Erau convinși că în lacul acela și la ora aceea nu era deloc pește. Mântuitorul îi spune să arunce mrejele. Petru o face doar pentru cuvântul Său: “Pentru că ne spui Tu să mergem, mergem și aruncăm din nou mrejele!” (...) Asculta-

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

rea, deși nu părea să fie foarte convinsă, se dovedește roditoare! Cuvântul Mântuitorului Hristos se adevărește și se întâmplă o minune. Rezultatul depășește, evident, calculele omenescului. Puterea lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu se manifestă asupra firii.

Și nouă ni se întâmplă astfel de lucruri! Sunt situații în care ne confruntăm cu soluții, cu evoluții ale unor situații, care depășesc, mai mult decât evident, calculele noastre umane, calculele celor din jurul nostru, chiar condițiile lumii noastre create. Atunci, dacă beneficiem de o oarecare vigilență sau trezvie, avem și noi simțul unei intervenții de undeva “din afară”. Dacă suntem familiari cu ceea ce înseamnă Dumnezeu, din viețuirea noastră cu El în Biserică, în rugăciune sau din experiențele noastre anterioare, atunci percepția dumnezeirii poate avea o anumită evidență. Dacă nu avem vigilența necesară, spunem că s-a întâmplat ceva neobișnuit, că s-a întâmplat ceva ciudat, că a intervenit ceva inexplicabil.(...) Dumnezeu este prezent clipă de clipă în existența noastră, dar noi nu avem capacitatea de a-L observa. Cele mai multe dintre lucrurile care ni se întâmplă, le considerăm a fi consecințe logice ale unor cauze de asemenea omenești. Cei care au însă ochi duhovnicești, cum le spunem, sau ochii inimii sau ochi lăuntrici suficient de treji, văd intervenția lui Dumnezeu în mai tot ce li se întâmplă.

Dacă vorbim despre Evanghelie și luăm în serios Evanghelia Mântuitorului Hristos, vom vorbi totdeauna despre un dialog continuu al omului cu Dumnezeu. Putem extinde această perspectivă la Sfânta Scriptură în întregimea ei, care consemnează și comentează istoria dialogului continuu dintre om și Dumnezeu. Una dintre cheile de înțelegere ale acestui dialog este dată de binomul chemare-răspuns. După această pescuire minunată urmează chemarea adresată de Mântuitorul pescarilor de a-L urma ca ucenici, cu făgăduința că-i va face pescari de oameni: “Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El” (Luca 5,10-11).

Cei trei, Petru, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedei, lasă totul și-l urmează lui Hristos. Răspund fără ezitare chemării. Rezultatul acestui răspuns: din simpli pescari ai unei modeste localități de pe Lacul Ghenizaret sau Marea Galileii, cum i se mai spunea, au devenit Apostoli ai Mântuitorului lumii, cucerind cu puterea Evangheliei lumea cunoscută de atunci. Ar fi putut să se împiedice de un pretext sau altul, omenește vorbind, și să piardă șansa de a deveni patriarhi ai noului popor al lui Dumnezeu, temelie a Bisericii creștine.

Chemarea din partea lui Dumnezeu și răspunsul din partea omului sunt lucruri esențiale pentru viața noastră. Întreaga noastră existență se derulează în spațiul dintre chemarea lui Dumnezeu și răspunsul nostru la această chemare. Din păcate, prea puțini oameni sunt atenți la această chemare și o lasă fără răspuns. Este o mare res-

ponsabilitate a omului aici. Dumnezeu ne vrea și ne cheamă să-l fim parteneri în creația continuă și în susținerea lumii.

Părintele Dumitru Stăniloae, marele nostru teolog, spune că: “Timpul cu care ne confruntăm noi și ne batem, clipă de clipă, nu este nimic altceva decât distanța dintre chemarea lui Dumnezeu și răspunsul omului!” (...). Să încercăm, să verificăm această afirmație, nu neapărat în relația cu Dumnezeu, deși și acolo este posibil, ci în relația cu unul dintre semenii apropiați: soț, soție, părinți, colegi, superiori și așa mai departe. Să vadă ce înseamnă distanța dintre chemarea sau rugămintea cuiva, și răspunsul său la chemarea respectivă.

La ora aceea Petru era un simplu pescar. Ce înseamnă un pescar? Un om fără carte, un om sărman, care nu ieșise din granițele satului său, care își cârpea mrejele, cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur. Era un om foarte simplu, care se trezește la un moment dat că cineva, este drept o personalitate foarte importantă, un învățător, un profet, cu puteri foarte mari, îl cheamă și-i cere să-L urmeze. Cine este acel Cineva, unde îl va conduce, ce va urma acestei chemări, nici el nu știa prea mult. (...) Nu pescarii, acești oameni simpli și neînvățați, cum îi numește sfântul Ioan Gura de Aur, nu ei, prin efortul lor exclusiv, vor fi cei care vor converti popoarele la creștinism. Ei fac ascultare, biruind temerile de orice fel, mai ales cele venite din lipsa de educație. Îi trimit Hristos să vestească lumii Evanghelia și ei Îi împlinesc porunca. Nu a fost puțin lucru. Cum ar îndrăzni astăzi, de exemplu, un pescar simplu să urmeze chemării lui Hristos de a deveni apostol și propovăduitor al Evangheliei fără să spună: “Dar nu am școală! Nu cunosc lumea! Nu am ieșit din satul meu până acum!” Urmând poruncii lui Hristos cu credință, acei pescari au ajuns să cucerească Roma și Atena și Efesul și Corintul și Alexandria cu Evanghelia Mântuitorului Hristos. Se întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur, cum a fost posibil așa ceva: într-o lume ostilă, într-o lume plină de învățați, filosofi și retori, acești umili propovăduitori să cucerească lumea cu Evanghelia lor. Nu ar fi fost posibil dacă nu ar fi fost cu ei Duhul lui Dumnezeu, răspunde același mare exeget al dumnezeieștilor Scripturi.

Lucrul acesta este evident de-a lungul veacurilor până astăzi. De cele mai multe ori preoții sunt destul de neputincioși sau nevrednici. În ciuda acestui fapt, Biserica lui Hristos merge înainte. Tocmai aici se face evidentă lucrarea lui Dumnezeu. Asemenea peștilor, oamenii sunt prinși de puterea, de momeala atractivă a Duhului lui Dumnezeu, pozitiv vorbind.

Lucrul cel mai important, pentru preoți mai ales, este să aibă credința și conștiința că lucrarea lor preoțească nu se întemeiază pe puterile lor. Ceea ce fac ei în biserică nu fac în nume propriu și nici cu puteri proprii, ci fac în Numele lui Dumnezeu și cu puterea lui Dumnezeu. (...)

Nu calea convingerii este cea care îl duce pe om la Dumnezeu, ci calea credinței care

presupune o imprezibilă și inefabilă schimbare lăuntrică. Se trezește cineva că, dintr-o stare de indiferență sau dintr-o stare de potrivnicie, devine dintr-o dată foarte interesat și foarte doritor să afle despre Hristos și despre Evanghelie și în clipa următoare poate deveni un fervent închinător a lui Dumnezeu. Nu știe nici el cum! Acolo a lucrat Duhul lui Dumnezeu, prin cuvântul cuiva. Iată ce scrie Sfântul Apostol Pavel creștinilor din Corint, care primiseră credința în Hristos în urma propovăduirii sale: “Și eu, fraților, când am venit la voi și v-am vestit taina lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit cuvântător sau ca înțelept. Căci am judecat să nu știu între voi altceva decât pe Iisus Hristos, și pe Acesta răstignit. Și eu întru slăbiciune și cu frică și cu cutremur mare am fost la voi. Iar cuvântul meu și propovăduirea mea nu stăteau în cuvinte de înduplecare ale înțelepciunii omenești, ci în adevărul Duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să nu fie în înțelepciunea oamenilor, ci în puterea lui Dumnezeu”. (I Cor 2,1).

Lucrul acesta se întâmplă și astăzi în biserică. Tainele Bisericii, începând cu Botezul, Euharistia, Nunta, etc, toate fac evidentă puterea Duhului. Adevărul prin toată puterea Duhului lui Dumnezeu lucrătoare în lume.

Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu și dreptatea oamenilor*, Editura Bizantina, București, 2010, pp. 282-293.

Vitamine duhovnicești

Să fim atenți la ce gândim

Trezvia este adâncul atenției! Atenția este o lucrare a minții pe care o folosim mai mult involuntar. Adică o lăsam să fie stimulată din afară, prin tăria evenimentului! De aceea e captivată mai ales de evenimentele ieșite din “comun”! De aici și marile câștiguri pe care le obțin cei ce știu să manipuleze această fereastră a sufletului. De aici și marea noastră responsabilitate pentru felul în care o folosim.

Ce e de făcut? Să fim atenți la ce gândim. Să nu ne lăsam gândiți, ci să gândim noi înșine, cât mai mult și să transformăm fiecare gând în rugăciune, punând lângă el, înainte sau după, un “Doamne”! Să nu ne descurajăm dacă la început vom avea numai eșecuri! Apoi, să privim cât mai mult timp o icoană lăsându-ne priviți de Domnul sau de Măicuța Domnului din ea! Să fim atenți la această privire de Dincolo, din inima Celui care ne privește! Să ne lipim cu atenția de cuvintele rugăciunii numelui Domnului! Să ne cuibărim în fiecare cuvânt cu atenția, ca și când am sta într-un fotoliu! Să ne lipim cu urechea atenției de fiecare cuvânt din Sfânta Liturghie. Să fim atenți unde ne “alunecă” ochii! Să citim ce ne învață Sfinții Părinți ai Filocaliei despre atenție. Să fim atenți la prezența lui Dumnezeu în noi în tot locul și în toată vremea!

Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Uimiri, rostiri, pecetluiri*, Editura Doxologia, p. 91